

se af forurening på havet og indgår ligeledes i de tre regionale beredskabsplaner, som Danmark er med i: Bonn- og Københavnsaftalerne og Helsingforskonventionen.

Danmark opfylder derfor principperne i konventionen, bortset fra kravet om, at alle olietankskibe på 150 BRT og derover og alle andre skibe over 400 BRT skal have en olieforureningsberedskabsplan om bord.

Med den foreslåede bestemmelse i § 37 vil Danmark opfylde og dermed kunne ratificere OPRC-konventionen.

Med hensyn til de øvrige nævnte konventioner sikrer lovforslaget den nationale opfølgning for så vidt angår konventionernes bestemmelser i relation til havbaseret forurening.

På det område, der dækkes af havmiljøloven, foregår det internationale samarbejde i meget vid udstrækning uden for rammerne af EF-samarbejdet, dvs. de enkelte EF-medlemslande forhandler og indgår selv aftaler inden for de i dette afsnit nævnte internationale samarbejdsfora. EF er nu kontraherende part i Paris-konventionen (den gældende og den nye) og på vej til at blive det i Helsingforskonventionen, men har ikke i denne forbindelse overtaget medlemslandenes handlefrihed i forhold til aftaler med tredie-lande.

EF's rolle og kompetence i havkonventionsarbejdet har været omdiskuteret i en årrække, uden at der er opnået enighed om større indflydelse til Fællesskabet i forhold til tredie-lande. Inden for rammerne af EF-samarbejdet drøftes imidlertid fælles holdninger og fælles initiativer i forhold til det globale og regionale havmiljøssamarbejde.

Et enkelt af lovforslagets nye bestemmelser har sin baggrund i et EF-direktiv, der er under forhandling. Det drejer sig om § 40, der skal sikre en hjemmel til at implementere et direktiv om minimumskrav til visse skibe på vej til eller fra Fællesskabets havne med farligt eller forurenende gods. Hovedsigtet med dette direktiv, der skal supplere de internationale indberetningsregler, der følger af især MARPOL-konventionen, er at sikre, at oplysninger om lastens indhold af farligt eller forurenende gods findes på land hos en kompetent myndighed i et EF-land, således at myndighederne til enhver tid har eller nemt kan få kendskab til skibenes laster og i tilfælde af en søulykke hurtigere og mere effektivt kan tilrettelægge og iværksætte en beredskabsaktion.

Udover de egentlige havmiljøkonventioner findes der EF-direktiver og konventioner på naturbeskyttelsesområder, som også tager sigte på at beskytte havets levesteder for det vilde dyre- og planteliv. Det drejer sig i første række om EF-fuglebeskyttelsesdi-

rektivet (79/409/EØF) og EF-direktivet om bevaring af naturtyper samt vilde dyre og planter (92/43/EØF), samt Ramsarkonventionen.

EF's fuglebeskyttelsesdirektiv indholder generelle regler om beskyttelsen af vilde fugle og deres levesteder. Medlemslandene skal træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre arterne på en måde, der især imødekommer økologiske, videnskabelige og kulturelle krav.

Medlemslandene skal endvidere træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte, opretholde eller genskabe tilstrækkelige forskelligartede og vidtstrakte levesteder for de fuglearter, som er omfattet af direktivet.

Udover de generelle regler om beskyttelse af levesteder findes regler, der tager sigte på at beskytte specielle levesteder både på land og på havet. Det er med baggrund i denne bestemmelse, at Danmark har udpeget 111 EFFuglebeskyttelsesområder, der dækker et areal på ca. 960.000 ha, herunder et marint areal på ca. 720.000 ha.

For EF-fuglebeskyttelsesområderne gælder, at de danske myndigheder skal træffe egnede foranstaltninger med henblik på at undgå forurening, forringelse af områderne eller forstyrrelser, som har væsentlig betydning for, om fuglene kan overleve og formere sig i deres udbredelsesområde. Der kan derfor kun foretages væsentlige indgreb i EF-fuglebeskyttelsesområder, herunder forstyrrelser eller forurening, hvis der foreligger almene samfundsmæssige hensyn, der overskygger hensynene bag direktivet.

Fuglebeskyttelsesområder vil, når EF-naturbeskyttelsesdirektivet (Habitatdirektivet) træder i kraft den 5. juni 1994, blive omfattet af visse af reglerne i dette direktivs artikel 6. Det betyder bl.a., at indgreb i områderne i et vist omfang – vil kunne ske, hvis det er bydende nødvendigt af hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social eller økonomisk karakter, såfremt der ikke er alternative løsninger. Dog er der krav om konsekvensanalyser og kompenserende foranstaltninger. Dette svarer til de regler, der vil gælde for de særlige beskyttelsesområder, der senere vil blive udpeget efter EF's naturbeskyttelsesdirektiv.

Ramsar-konventionen har til formål at beskytte og bevare vådområder af international betydning, især som levesteder for vandfugle. Konventionens definitioner af vådområder omfatter både ferskvandsarealer samt lavvandede marine områder.

Konventionen omfatter især beskyttelse af vådområder af hensyn til vandfugle. Beskyttelsen rækker dog videre end til blot at omhandle fugle. Alle vådområders dyr og planter skal sikres mod overud-